

flertal Medhold og afstemte i Samklang dermed. Tiden var imidlertid trukken hen imod Slutningen af Samlingen, og der blev altsaa ikke Tid til at forhandle med det andet Thing om, hvorvidt nogen Enighed kunde bringes tilveie. Naar nu ærede Medlemmer af dette Thing, af hvilke flere have været Medlemmer af Udvalget ifjor, have bragt Sagen frem igjen, saa tilstaar jeg, at min Betragtning har været den, at man ønskede at fortsætte det, man havde begyndt ifjor, nemlig derhen, at man nu forelagde det andet Thing det Forslag, man havde troet at maatte blive staaende ved ifjor, og jeg finder denne Tænke fra de ærede Forslagsstilleres Side meget rimelig. Dette har paa ingen Maade forundret mig, og jeg skulde ikke derved have yttret nogen som helst Betænkelighed. Det eneste Punkt, som har bragt mig noget i Tvivl om, hvorvidt denne Opfattelse var fuldkommen rigtig, er den Omstændighed, at de Herrer ikke fuldstændig ere blevne staaende ved dette Forslag, men have forandret det i ganske væsentlig Grad og fjernet sig mere fra den Samstemning, som ifjor var bragt tilveie; men dette er jo forklaret af flere ærede Talere, og jeg skal ikke opholde mig derved. Jeg hører imidlertid idag, at de ærede Herrer paa tænke at bringe Sagen i Udvalg. Jeg maa selvfølgelig ganske henstille til de Herrer, hvad de i saa Henseende finde hensigtsmæssigt; men dette viser dog, at man maaske ikke tænker paa at bringe Forslaget for det andet Thing ganske i den Form, hvori det her foreligger. Jeg maa selvfølgelig ganske overlade til Thingets ærede Medlemmer, hvorledes de ville forhandle Sagen, og jeg skal kun sige, at jeg paa Sagens nuværende Standpunkt tror at have udtalt Alt, hvad der er fornødent for at betegne Regjeringens Standpunkt til samme.

Winther: Det var kun en Øktring fra den høitærede Finanzminister, som bevægede mig til at begjære Ordet. Jeg er overtydet om, at der er Mange, som have stemt for

Forslagene under Lønningsloven under den bestemte Forudsætning, at der vilde komme en Pensionslov netop med saadanne Sætser som dem, der findes i nuværende Udfast. Jeg tror ikke, at de, der have foreslået eller ere gaaede ind paa mange af de Sætser, som bleve vedtagne i Lønningsloven, skulde have tænkt sig, at der ikke skulde kunne gjøres ydelligere Bepævelser igjennem Pensionsloven, idetmindste ved jeg med Visshed, at det gjælder for mit Vedkommende, og dette vil jeg blot bemærke overfor den høitærede Minister. Søvrigt er det virkelig en Sag, som det forekommer mig, at Regjeringen burde stræbe at faae bragt tilende; thi der er dog noget Sørgeligt i at tænke sig, at det er det Eneste, vi have tilbage fra Hertugdømmerne, det eneste Minder er denne Pensionslov for Embedsmændene for de fælles Amtsgænder. Det forekommer mig, at det er utaalende at have et saadant Minder tilbage om den Ulykke, som har truffet vort Land. Nu har Regjeringen forelagt et Lovforslag, og det har jeg ikke Noget imod, man kan altsaa ikke sige, at den har været blind for det Uhyggelige i denne Stilling; men paa den anden Side forekommer det mig, at naar Regjeringen ser, at dette Thing ikke vil gaa saa vidt, som den har troet, at det er rigtigt, saa kunde der være Anledning til i dette økonomiske Spørgsmaal at tage noget mere Hensyn til dette Things Mening, og jeg er overtydet om, at hvis det blev kundbart her i Thinget, at Regjeringen vilde gaa Thinget noget mere imøde, saa vilde der opnaas Enighed med Regjeringen, og saa antager jeg ikke, at det andet Thing vilde modsætte sig. Paa denne Maade tror jeg, at der kunde være Udset til at blive fri for den uhyggelige Tilstand paa dette Omraade af Lovgivning, som nu for Diebliffet er tilstede. Det var kun denne lille Indsigelse mod den høitærede Minister, som bragte mig til at begjære Ordet.

B. Solm: Det ærede Medlem for Kjøbenhavn 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) ud-